

min og hans Fremstilling i Betænkningen; men efterat jeg har hans Attest for, at vi ere ganske enige, antager jeg, at jeg med Hensyn til dette Punkt kan henholde mig til min Fremstilling i Betænkningen og har paa dette Tidspunkt af Forhandlingen ikke Bødselsting dertil at sige. Jeg forstod eller hørte ikke ganske, hvad den ærede Ordfører tog ud af Lovens § 35, saaledes som den blev forelagt i Landstinget og vedtaget der ved 3die Behandling, motiveret, som han nævnte, af den nuværende fungerende Formand i Landstinget; men det er ganske sikkert, at baade isølge Motiveringen og isølge Ordlyden af den Tilføining, der fandt Sted, er det klart, at man derved paa ingen Maade havde ment at ville afsjære nogen Kandidat eller Stiller Ordet, efter at Interpellationerne ere begyndte, men kun sikkre dem imod, at der finder Interpellationer Sted, inden de have haft Ordet een Gang, naar de holde paa, at det skal ske. Jeg vil derfor fastholde — og det vil efter Sagens Natur vistnok ogsaa være meget vigtigt for os at fastholde — at denne Fortolkning af § 35, som stemmer med Lovens Ordlyd, skjøndt jeg indrømmer, at Ordlyden kunde have været meget klarere, med Lovens Mening, dens Forudsætninger og med Sagens egen Natur, bør hævdes af Folkethinget, naar man møder Tilfælde, hvor den er bleven underkastet Misforståelse og en dermed i Forbindelse staaende uheldig Anvendelse. Af Hensyn til vort politiske Stivs Frihed paa Valgtribunen under fornøden Orden, er dette mig saa vigtigt, at, dersom jeg ikke kunde have gjort en Indstilling under nogen anden Form for at faae denne Sankt bragt frem til Afstemning af Folkethinget end gennem et Forslag til Valgets Forkastelse, havde jeg valgt det mindre Onde fremfor at lade staa hen, hvad Folkethinget mente om dette, men jeg har efter Undersøgelse fundet, at man kan stille de to Ting fra hinanden, idet man værges sin Opfattelse tilstrækkeligt gennem det foreliggende Forslag til Beslutning, og jeg nærer ingen Tvivl om, at, naar denne bliver Folkethingets Beslutning som stemmende med dets Opfattelse, vilde Misforståelserne sjerne sig fra Valgtribunerne, og den vil faae Betydning senere med Hensyn til Forhold af den Natur, hvor de kunne forekomme. Der er i min Motivering af denne Beslutning — tror jeg — givet Formanden hans formelle Ret efter Paragrafen, saa der er ikke i den Henseende søgt at tage Noget fra en Forhandlingsleder, som han skal være efter Loven. — Om det til denne min Indstilling stillede Undringsforslag skal jeg ikke udtale mig, inden jeg har hørt det motiveret. Jeg indstiller altsaa denne Sag som en Sag for sig til Thingets Afgjørelse af, hvorledes det vil stille sig overfor denne Anvendelse af Valglovens § 35. Jeg kommer nærmere ind paa selve Anvendelsen, naar jeg gaar over til de øvrige Punkter. At Anskuelsen fra Folkethingets Side ogsaa kunde

gives derved, at man forkastede Valget paa Grundlag af denne Opfattelse, indrømmer jeg; det er korrekt, at man kunde gjøte det, men det er en skarp Form, og naar Valget af den iøvrigt ikke er begrundet af Hensyn til de ved Valghandlingen foreliggende Omstændigheder, er det ikke tilstrækkelig begrundet. Denne Side af Sagen gaar jeg nu over til, og jeg kommer da ind paa de Punkter, som den ærede Ordfører var saa venlig at gennemgaa for mig, hvilket jeg er ham meget forbunden for, thi det giver mig en lettere Afgang til nu at belyse baade Punkterne og Misforståelserne af dem, end jeg ellers vilde have haft. Den ærede Ordfører var enig i Punkt 1, at dette Valg er ellers et korrekt, formelt rigtigt Valg i alle andre Henseender, og han vidste derfor ikke, hvorfor dette Punkt skulde nævnes. Det forekommer mig dog, at det er meget vel begrundet at sjerne alt muligt Andet, for at rette vor Opmærksomhed saa meget skarper paa det ene omhandlede Punkt, og jeg siger, at det har en overordentlig Betydning ikke at kaste Sidebemærkninger ud og sige: Ogsaa det og det er der i Veien, naar vi dog kun skulle bedømme det ene Punkt. Jeg tror derfor ikke, at den ærede Ordfører har Ret i, at det er et ligegyldigt Punkt; for mig i alt Fald er det et meget vigtigt Punkt som Indledningspunkt i Sagen. Nu komme vi til Punkt 2, at Formanden har handlet i god Tro efter en Opfattelse af Valgloven, som han har anset for berettiget. Den ærede Ordfører spurgte mig, hvoraf jeg vidste det. Han troede det vel, fordi han troede godt om alle Valgformænd, Justitsraader, eller hvorledes han nu udtrykte sig; men jeg havde ingen Grund til at tro det i dette specielle Tilfælde. Men det forekommer mig, at, naar den ærede Ordfører har en saa god Tro, der omfatter alle mulige Mennesker, kunde han tillade mig at have god Tro til denne lille Tusindedel, eller specielt til denne Mand. Det var Et! Den ærede Ordfører har i Følge sin godmodige Natur den Tro. Jeg har den, idet jeg ikke deler hans Kulføiertro paa Alles Retfærdighed, uden at jeg derfor vil paastaa, at jeg er meget mistænksom. Men i det foreliggende Tilfælde støtter jeg min Tro ikke til mit Kjendskab til Manden — thi fordi jeg kender en Mand, kan han godt begaa en Dumhed, — men paa de paagjældende Afstykker; det er dem, jeg har at holde mig til, og jeg skal da sige Følgende. Den vedkommende Formand har forklaret og med Grunde bilagt sin Opfattelse af Valgloven saaledes, at jeg ikke tør drifte mig til at paastaa, at han fra et rent formelt, tørt, doktrincært, juridisk Standpunkt kunde faae den af ham anvendte Fortolkning ud af Valglovens Bestemmelser. Naar man ikke har Valglovens Historie ved Siden af sig og er fuldt fortrolig med den Aand og Mening, der ligger baade i Grundloven og Valgloven, for at sikkre den frie Valghandling, saa siger jeg: En ren Seen-sig-fast paa